

Η αγάπη που αψηφά τα όρια

/ [Γνώμες](#)

Στην Ιεριχώ, την πόλη των φοινίκων, μα και της σιωπής, μια ψυχή διψασμένη για λύτρωση αναζητά την κάθαρση. Ο Ζακχαίος, ο αρχιτελώνης, ο άνθρωπος που η κοινωνία έχει στιγματίσει, σκαρφαλώνει στη συκομορέα, σαν να προσπαθεί να αγγίξει τον ουρανό, να ξεφύγει από το βάρος που τον καταδυναστεύει. Εκεί, ανάμεσα στα κλαδιά, τον βρίσκει το βλέμμα του Χριστού, γεμάτο αγάπη και κατανόηση, που διαπερνά την ψυχή του και σπέρνει τον σπόρο της ελπίδας. Η συνάντηση αυτή, φευγαλέα σαν αστραπή, θα σημαδέψει για πάντα τη ζωή του Ζακχαίου, ανοίγοντας μπροστά του έναν νέο δρόμο, γεμάτο προκλήσεις και ευκαιρίες. Σαν διψασμένος που

βρίσκει νερό στην έρημο, ο Ζακχαΐος αφήνεται στην αγκαλιά του Σωτήρα, έτοιμος να ακολουθήσει το κάλεσμά Του, να βιώσει το θαύμα της λύτρωσης. Μια λύτρωση που αγκαλιάζει και ολόκληρο το σπιτικό του, σαν μια ζεστή αγκαλιά που περιβάλλει και προστατεύει. Γιατί η σωτηρία, όπως η αγάπη, δεν γνωρίζει όρια, ακτινοβολεί προς κάθε κατεύθυνση, αγγίζοντας και μεταμορφώνοντας ό,τι συναντά στο πέρασμά της, σαν το φως που διαλύει το σκοτάδι.

- Γράφει ο Επίσκοπος Μελιτηνής Μάξιμος Παφίλης

Ο Ζακχαΐος, άνθρωπος με ψυχή πληγωμένη, αναζητά μια διέξοδο από τα αδιέξοδα της ζωής του, από τον κυκεώνα της αμαρτίας και της απελπισίας. Σαν πουλί που προσπαθεί να ξεφύγει από το κλουβί του, έτσι και ο Ζακχαΐος, παγιδευμένος στα δίχτυα της αμαρτίας, λαχταρά τη λύτρωση, μια αχτίδα φωτός, μια σπίθα ελπίδας. Η συκομορέα γίνεται το καταφύγιό του, ο οδηγός που θα τον οδηγήσει στον Χριστό, στην πηγή που θα ξεδιψάσει την ψυχή του. Εκεί, ανάμεσα στα φύλλα που ψιθυρίζουν στον άνεμο, ο Ζακχαΐος αφήνει πίσω του τον θόρυβο του κόσμου, τις επικρίσεις που τον βαραίνουν, και ανοίγει την καρδιά του στην ελπίδα της αληθινής ζωής.

Και ο Χριστός, που διαβάζει τις καρδιές των ανθρώπων, που αγκαλιάζει την αλήθεια που κρύβεται πίσω από τις πράξεις, όχι μόνο δεν αποστρέφεται τον Ζακχαΐο, αλλά τον καλεί κοντά Του, σε μια δημόσια εκδήλωση αγάπης και αποδοχής. «Ζακχαΐε, σπεύσας κατάβηθι σήμερον γὰρ ἐν τῷ οἴκῳ σου δεῖ με μέιναι» (Λουκ. 19, 5). Η φωνή του Χριστού, ηχηρή και αποφασιστική, σπάει τα δεσμά των κοινωνικών συμβάσεων, αψηφά τις ψιθυριστές επικρίσεις των φαρισαίων, και φέρνει στο προσκήνιο την αλήθεια της θείας αγάπης, που δεν κάνει διακρίσεις. «Καὶ ἰδόντες πάντες διεγόγγυζον λέγοντες ὅτι παρὰ ἁμαρτωλῶ ἄνδρὶ εἰσῆλθε καταλῦσαι» (Λουκ. 19, 7). Αλλά ο Κύριος, αγέρωχος και ατάραχος, αγνοεί τους ηθικιστές, αυτά τα φαρμακερά φίδια που σέρνονται στα σκοτάδια της ηθικής και παραμονεύουν να μας δαγκώσουν στο πέρασμά μας, τα τέκνα του διαβόλου, που κρύβονται πίσω από την υποκρισία του κόσμου, και μας κατακρίνουν εάν συναναστρεφόμεστε με ανθρώπους που οι ίδιοι, μέσα στα φαρισαϊκά τους ενδύματα, θεωρούν αμαρτωλούς. Αντίθετα, ο Ιησούς ανοίγει την αγκαλιά Του σε κάθε πλάσμα, σαν νυχτολούλουδο που ξεδιπλώνει τα πέταλά του στο σκοτάδι. Δεν ζυγίζει αμαρτίες, δεν μετράει πληγές. Σαν τον ήλιο που λούζει δίχως διακρίσεις την γη, έτσι και η αγάπη Του ξεδιαλύνει ακόμα και την πιο σκοτεινή γωνιά του μυαλού μας. Στα μάτια του Ζακχαΐου βλέπει μια ψυχή διψασμένη, ένα βλέμμα που

ικετεύει για λύτρωση. Και με μια κίνηση θείας τρυφερότητας, τον τραβά από το δέντρο της μοναξιάς του, τον σηκώνει από το βάραθρο της απόγνωσης.

Ο Ζακχαΐος, άξιος για σωτηρία στα μάτια του Χριστού, γίνεται η αφορμή για ένα “μικρό σκάνδαλο”, μια πρόκληση προς όσους εθελοτυφλούν μπροστά στην αλήθεια. Η σκηνή της συνάντησής τους, μια πράξη επαναστατικής αγάπης, δονεί τα θεμέλια της υποκρισίας και φανερώνει το μεγαλείο της θείας χάριτος. Ο Ευθύμιος Ζιγαβηνός, ερμηνεύοντας τη στάση του Χριστού, υπογραμμίζει ακριβώς αυτή την πρωτοποριακή προσέγγιση: “Χρὴ γὰρ τοῦ μικροῦ σκανδάλου καταφρονεῖν, ἔνθα μεγάλη σωτηρία τινὶ προσγίνεται, καὶ μὴ διὰ τὸ μικρὸν ἀπόλλειν τὸ μέγα”.[1] Ακόμη και αν η συμπεριφορά του Χριστού προς τον Ζακχαίο προκαλέσει την οργή των φαρισαίων, αυτό είναι μικρό και ασήμαντο μπροστά στο “μέγα” της σωτηρίας που προσφέρεται. Μέσα από το “μικρό σκάνδαλο” αναδεικνύεται η μεγάλη αλήθεια: η αγάπη του Θεού είναι απέραντη και αγκαλιάζει όλους, ακόμη και αυτούς που η κοινωνία έχει αποστραφεί.

Και ο Ζακχαΐος, με την ψυχή του πλέον ελαφριά, σαν να έχει βγάλει ένα βάρος από πάνω του, κατεβαίνει από τη συκομορέα, έτοιμος να ακολουθήσει τον Χριστό, να αφήσει πίσω του το σκοτάδι του παρελθόντος, να βαδίσει στο φως της αλήθειας. Η συνάντηση μαζί Του δεν είναι απλώς μια στιγμή χαράς, αλλά μια πύλη που ανοίγει σε έναν νέο κόσμο, ένα ταξίδι προς την τελείωση, προς την ένωση με τον Θεό.

Δεν είναι μια τυχαία συνάντηση, αλλά μια σκηνή γεμάτη συμβολισμούς. Ο Ζακχαΐος, ο περιθωριοποιημένος, βρίσκεται ξαφνικά στο επίκεντρο της προσοχής του Θεού, βιώνοντας μια μεταμόρφωση που τον αναγεννά. Σαν ένα σπίτι που φωτίζεται ξαφνικά τραβώντας τις κουρτίνες, έτσι και η ψυχή του Ζακχαίου φωτίζεται, απελευθερώνεται, ανοίγεται σε μια νέα πραγματικότητα γεμάτη ελπίδα.

Η αλλαγή στην καρδιά του, επιβεβαιώνεται πλήρως με τη συνάντησή του με τον Χριστό. Μια πραγματική μεταμόρφωση. Ριζική αλλαγή. Όπως μας λέει ο Ευαγγελιστής Λουκάς: “Σταθεὶς δὲ Ζακχαῖος εἶπε πρὸς τὸν Κύριον· Ἴδου τὰ ἡμίση τῶν ὑπαρχόντων μου, Κύριε, δίδωμι τοῖς πτωχοῖς, καὶ εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν.” 1 (Λουκ. 19, 8). Αυτός, που η κοινωνία θεωρούσε άπληστο, ανήθικο και αμαρτωλό, ενώ στην πραγματικότητα η καρδιά του ήταν γεμάτη γενναιοδωρία, μοιράζει τα πλούτη του στους φτωχούς, αποζημιώνει όσους αδίκησε, αναζητώντας με κάθε τρόπο την εξιλέωση. Σαν τον αγρότη που οργώνει το χωράφι του για να δεχτεί τον καλό σπόρο, έτσι και ο Ζακχαΐος καλλιεργεί την ψυχή του, ξεριζώνει τα ζιζάνια της αμαρτίας και ανοίγει την καρδιά του στην αγάπη και τη συγχώρεση. Η μεταμόρφωσή του, ποίημα που μας παρασέρνει σε κάτι νέο. Διαφορετικό. Ανοίγουμε ξανά τα μάτια μας και βλέπουμε ότι η απόσταση από

τον Θεό δεν μετριέται με κοινωνικά κριτήρια ή εξωτερικές εμφανίσεις. Πολλές φορές, αυτοί που νομίζουμε ότι βρίσκονται μακριά Του, μπορεί στην πραγματικότητα να βρίσκονται πολύ πιο κοντά, έχοντας ήδη ξεκινήσει το ταξίδι της μετάνοιας και της επιστροφής. Η πίστη, όπως ένα κρυμμένο ποτάμι, μπορεί να κυλά αθόρυβα κάτω από την επιφάνεια, ποτίζοντας και αναζωογονώντας την ψυχή, χωρίς να γίνεται αντιληπτή από τα μάτια του κόσμου. Ο Ζακχαίος, με τη συμπεριφορά του, μας καλεί να αναθεωρήσουμε τις προκαταλήψεις μας και να αναγνωρίσουμε ότι η θεία χάρη αγγίζει κάθε καρδιά που διψά για αγάπη και λύτρωση. Να σηκωθούμε από το αναπαυτικό κάθισμα του κριτή. Να σιωπήσουμε. Να δακρύσουμε.

Μας καλεί να υπερβούμε τα εμπόδια που μας κρατούν μακριά από τον Χριστό, να αναζητήσουμε την συνάντηση μαζί Του στην καθημερινή μας ζωή. Δεν είναι απλώς μια αφήγηση από τα βάθη του χρόνου, αλλά ένας καθρέφτης της δικής μας πορείας προς τη λύτρωση. Σαν τον Ζακχαίο, κι εμείς καλούμαστε να σκαρφαλώσουμε στο δικό μας “δέντρο”, να υπερβούμε τα εμπόδια που μας κρατούν δέσμιους, και να ανοίξουμε την καρδιά μας στο κάλεσμα του Κυρίου. Η μετάνοια, η ειλικρινής επιθυμία για αλλαγή, είναι το πρώτο βήμα προς την απελευθέρωση. Σαν τον αρχιτελώνη που μοίρασε τα υπάρχοντά του, κι εμείς οφείλουμε να αποτινάξουμε τα δεσμά της υλικής μας προσκόλλησης και να αγκαλιάσουμε την αληθινή ελευθερία, την ελευθερία της ψυχής.

Η συνάντηση με τον Χριστό δεν είναι ένα μακρινό όνειρο, αλλά μια ζωντανή πραγματικότητα. Αρκεί να ανοίξουμε τα μάτια της ψυχής μας, να ακούσουμε τη φωνή Του, να αφήσουμε το φως Του να διαπεράσει τους σκοτεινούς ιστούς της καρδιάς μας, τη φωνή Του να σχίσει το σάβανο του μυαλού μας. Γιατί η αγάπη του Χριστού δεν γνωρίζει όρια, αγκαλιάζει κάθε ψυχή που διψά για σωτηρία. Δεν κάνει διακρίσεις...

[1] [Ευθύμιος Ζιγαβηνός](#), *Ευθυμίου του Ζιγαβηνού τα ευρισκόμενα πάντα*, εν *Patrologiae Græcæ*, επιμ. Jacques-Paul Migne, τ. 129 (Παρίσι: J.-P. Migne, 1864), 1057.